temmast, waid paljoenneminne luggema ja meles piddama, mis Luk. 13, 1-9 neist on luggeda, kes meelt ei parranda. Jummal on pitka melega meie wasto ja tahhab, et keik peawad meleparrandamist kätte sama. Ja sellepärrast panneb Temma meie ello tee peäle senna ja tenna nisugguſed mälles-tusse märgid wälja, et meiege teaksime, ja weelgi selsinnatsel ommal päwal, mis meie rahhule tarwis lähhäb. Agga kes ei pea sest luggu, egga pöra, küllab se saab enneses katsma, et „Jummala wihha ilmutakse taewast keige se innimeste jummalakart-matta ello ja üllekohto peäle." Rom. 1, 18. Sepärrast, „kes ello tahhab armas-tada, ja haid päiwi nähha, se waigistago omma keelt kurja eest, ja ommad mokkad kawwalust räkimast. Temma pöörgo ennast kurjast ärra, ja tehko head; temma otsigo rahho ja noudko sedda

takka. Sest Issanda silmad watawad õigede peäle, ja Temma kõrwad kuulwad nende pallumist; agga Issanda palle on wasto neid, kes kurja tewad." 1 Peetr. 3, 10-12.

3.

Öli-Lamp.

Wanna Kristlieb tahtis õ-lambi pöllema pe̅nna, sest temma weike Kottlieb olli haige, ja ei tulnud unni temma silmi. Agga et ei tahtnud palju ennast kulutada, ta siis panni agga ühhe ainsa tahhi lönga sisse. Sest piddi kül sama, arwas Kristlieb, ja ei piddand palju öli wötma. Olleks hädda pärrast sest ka walget olnud, agga monne minuti pärrast olli tulloke jo löpnud; sest ei woinud se ainus löngake küllalt sedda öli tommata. Temma siis wöttis kaks tahhi lönga, ja nüüd olli walge elledam, agga polnud tedda nüüdki kauaks; ei sanud ka neist kahhest löngakes sest weel. Piddi siis jubba ühte kolmandama jure wötma, ja